

Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Generalibus Principiis Amoris Et Morum - Prolegomena septem,
Librosque undecim complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput XVIII. Quemadmodum varii sunt gradus charitatis, seu divinæ
dilectionis; ita & gratiæ: cùm gratia, utpote cælestis suavitas, vel sit ipsa
divinæ dilectio, seu inspiratio illius (uti frequenter ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73187](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73187)

„tiam, nisi Molinisticè sufficientem, quæ tan-
 „tùm dat posse implere; ipsum verò implere
 „perendum esse à libero arbitrio: quomodò
 „non desperent se, ut par est, ea impleturos?
 „Præcipuè si expendant, quàm arduum sit ho-
 „mini corruptò explere vel sola officia homi-
 „nis Christiani, in Evangelio præscripta: *Di-*
 „*ligere Deum ex toto corde. Diligere proximum*
 „*sicut seipsum. Renuntiare omnibus quæ posside-*
 „*mus. Amare Christum plusquam patrem & ma-*
 „*trêm. Tollere crucem suam, & Christum sequi.*
 „*Esse pauperem spiritu, humilem, mitem, sem-*
 „*per orare, & nunquam deficere, &c.* Quæ si-
 „quis cum sola gratia Molinisticè sufficienti im-
 „pleturum se magnopere confidat, eum necesse
 „est aut suæ sibi infirmitatis consciùm non esse,
 „aut de arbitrii sui viribus superbè præfidentem.
 „Plura possent ex utraque doctrina confecta-
 „ria deduci; sed ex his non difficile erit cæte-
 „ra colligere. „Hactenus vir ille doctissimus.

CAPUT XVIII.

*Quemadmodum varii sunt gradus charitatis, seu
 divine dilectionis; ita & gratia: cum gra-
 tia, utpote celestis suavitas, vel sit ipsa divi-
 na dilectio, seu inspiratio illius (uti frequen-
 ter Augustinus dicit) vel certe non sit sine
 illa.*

391 **P**rimus gradus, secundùm aliquos, est vel-
 le indeliberatum, seu quasi motus primò
 primus dilectionis Dei. Ad reprimendos quip-
 pe indeliberatos concupiscentiæ motus, qui
 ex naturæ corruptione in nobis exurgunt, gra-
 tia increata, secundùm ipsos, cælestes dele-
 ctationes indeliberatas inspirat, & in nobis,
 sine nobis liberè cooperantibus operatur. Me-
 liùs diceretur, primum gratiæ gradum esse co-
 gitationem bonam, quam divina misericordia
 in nobis excitat in ordine ad bonum velle,
 de quo in secundo gradu. Vide quæ dixi cap.
 3. num. 12.

392 Secundus gradus est, velle deliberatum qui-
 dem, sed imperfectum, & non ad eam plen-
 tudinem productum, ut homo plenè, forti-
 ter, perfectè, atque efficaciter velit; sed inef-
 ficaciter & imperfectè, ita ut velleitas porius
 sit, quàm voluntas absoluta, & simpliciter
 dicta. Unde nec per eam cordis durities emol-
 litur, nec cor convertitur, quia nondum ad
 id idonea, juxta illud Augustini l. 8. Confess.
 c. 15. *Voluntas nova, quæ mihi esse coeperat, ut
 re gratis colerem... nondum erat idonea ad su-
 perandam priorem vetustate roboratam.*

393 Et hujusmodi est gratia interior, cui sæpè
 resistitur. Quia ejusmodi voluntas bona, cæ-
 litus inspirata, fortiori in contrarium concu-
 piscentiâ superatur. In hoc gradu diù mansit
 Augustinus: quia nova voluntas, cælitus in-
 spirata, debuit paulatim magis & magis perfi-
 ci, ut fieret idonea ad superandam priorem
 vetustate roboratam.

394 Tertijs gradus est, velle eò usque perfectum

& plenum, ut eo quis absolutè, efficaciter
 & ex toto velit. Cujusmodi gratiâ solâ pecca-
 toris durities penitus emollitur, & cor ipsius
 ex toto convertitur.

Quartus gradus est, velle perseveranter per-
 395fectum, quo scilicet quis in accepta gratia,
 bonaque voluntate, usque in finem perseve-
 rat, sic saltem ut à justitia finaliter non exci-
 dat.

Et ista est gratia solis electis propria, quæ
 396à Tridentino sess. 6. can. 16. vocatur *magnum
 perseverantiæ donum*, quod quidem aliunde ha-
 beri non potest, nisi ab eo, qui (ut cum
 Apostolo Rom. 14. idem Tridentinum ait ibi-
 dem cap. 13.) *potens est eum qui stat stare, ut
 perseveranter stet, & eum qui cadu resistue-
 re.* Quibuscumque verò donum istud à Deo
 datur, ex pura misericordia datur; quibus
 autem non datur, ex justitia non datur. Ne
 quidem enim justus ex quibuscumque operi-
 bus, illud promereri potest, magis quàm
 suam prædestinationem; quam purè gratuitam
 esse, constans est Apostoli Pauli, Augustini,
 aliorumque sanctorum Doctorum sententia,
 to. 1. de Deo distinct. 11. q. 2. a. 6. & 7. à no-
 bis fusè stabilita. Perseverantiæ namque do-
 num est effectus istius gratiæ prædestinatio-
 nis; utpote quæ à S. Augustino definitur: *Præ-*
*scientia & preparatio beneficiorum Dei, quibus
 certissimè liberantur, quicumque liberantur.*

Quintus gradus est, velle tam perfectum, 397
 ut nulli amplius mutationi, nec interruptioni,
 ne quidem per peccatum veniale, vel per di-
 stractionem, sit obnoxium. Quæ quidem gra-
 tia nulli in hac vita (nisi Christo & beatissimæ
 Virgini) communicata fuit; & idè (ipsis ex-
 ceptis) propria est beatorum.

CAPUT XIX.

*In statu natura lapsa non datur gratia Molini-
 sticè sufficiens, taliter complectens omnia ne-
 cessaria ad bene velle, & bene operari, ne
 præter eam ex parte Dei nulla alia gratia ad
 bene velle, & bene operari necessaria sit.*

Sibi impudent Molinæ sequaces, quòd no- 398
 vitium ipsorum de gratia systema tot ex ca-
 pitibus hîc refellamus. Quia nos ipsi com-
 pellunt, dum ex ipsis aliqui tam contentiosè
 gratiam suam Molinisticam obrudunt, ut as-
 sertionem hanc: *Datur in statu natura lapsa
 gratia purè sufficiens*, dicere audeant esse de
 fide. Ita nominatim Jesuitæ Anglo-Leodienses,
 uti demonstrat eruditissimus Denuntiator do-
 ctrinæ ipsorum, denuntiatione 6. & 8. Quid
 verò Honoratus Fabri in Apologet. Soc. p. 1.
 pag. 251. Edit. Lugdun. ? *Gratiâ (inquit) verè
 ac plenè sufficienti nemo caret, dum peccat. Alio-
 quin non peccare non posset. Et hoc de fide est.*

Verùm-enimverò qui novum hunc fidei, 399
 non Catholicæ, sed Molinisticæ articulum pro-
 ducunt, nec solidè illum probant ex verbo
 Dei scripto, vel tradito, nec illum à Semi-
 pela-